

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΤΡΙΤΟ ΤΜΗΜΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 26 Οκτωβρίου 2023, με την εξής σύνθεση: Ασημίνα Σαντοριναίου, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Τμήματος, Νικολέτα Ρένεση και Ελένη Σκορδά Σύμβουλοι, Αικατερίνη Σπηλιοπούλου και Αριστοτέλης Σακελλαρίου, Πάρεδροι, με συμβουλευτική ψήφο.

Γενικός Επίτροπος της Επικρατείας: Παραστάθηκε η Επιτροπεύουσα Πάρεδρος της Γενικής Επιτροπείας της Επικρατείας του Ελεγκτικού Συνεδρίου Χαρίκλεια Ζάχου, η οποία αναπληρώνει τον Γενικό Επίτροπο της Επικρατείας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, Σταμάτιο Πουλή, ο οποίος είχε κώλυμα.

Γραμματέας: Αντωνία Σαρλά, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Για να δικάσει την από ...2022 (Α.Β.Δ. ....2022) έφεση του ..., κατοίκου ... (Τ.Κ. ...), ο οποίος παραστάθηκε διά της πληρεξουσίας δικηγόρου του Μαρίας Ασημακοπούλου (Α.Μ. Δ.Σ.Α./19032).

Κατά του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομικών, ο οποίος παραστάθηκε διά της Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Στελιανής Κουστουμπάρδη.

Κατά του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.) με την επωνυμία «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (ΕΦΚΑ) και ήδη «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης (e – ΕΦΚΑ), μετά τη μετονομασία του, με το άρθρο 1 του ν. 4670/2020 (Α΄ 43), όπως νόμιμα εκπροσωπείται από τον Διοικητή του, ο οποίος παραστάθηκε διά της Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Στελιανής Κουστουμπάρδη.

Κατά της .../2021 πράξης του Α΄ Τμήματος Απονομής Κύριας Σύνταξης, Επικουρικής και Εφάπαξ Παροχής - ΝΠΔΔ της Β΄ Διεύθυνσης Συντάξεων Δημοσίου Τομέα του e-ΕΦΚΑ.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε, το Δικαστήριο άκουσε:

Την πληρεξούσια δικηγόρο του εκκαλούντος, η οποία ζήτησε την παραδοχή της έφεσης.

Την εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου και του e-ΕΦΚΑ, η οποία ζήτησε την απόρριψη της έφεσης.

Την Επιτροπεύουσα Πάρεδρο της Γενικής Επιτροπείας της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, η οποία πρότεινε την παραδοχή της έφεσης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε τηλεδιάσκεψη με

χρήση της ηλεκτρονικής πλατφόρμας e:presence.gov.gr, σύμφωνα με το άρθρο 295 παρ. 2 της Δικονομίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Αφού άκουσε την εισήγηση της Συμβούλου Ελένης Σκορδά

Μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά τον νόμο

1. Με την υπό κρίση έφεση, για την άσκηση της οποίας έχει καταβληθεί το προσήκον παράβολο (βλ. το με κωδικό πληρωμής ... ηλεκτρονικό παράβολο) και όπως οι λόγοι αυτής αναπτύσσονται με το παραδεκτώως κατατεθέν από 2.11.2023 υπόμνημα, ο εκκαλών, πρώην τακτικός υπάλληλος του ν.π.δ.δ. Οργανισμός Απασχολήσεως Εργατικού Δυναμικού (ΟΑΕΔ), ζητεί, κατ' ορθή εκτίμηση του περιεχομένου αυτής την ακύρωση της .../2021 πράξης του Α' Τμήματος Απονομής Κύριας Σύνταξης, Επικουρικής και Εφάπαξ Παροχής - ΝΠΔΔ της Β' Διεύθυνσης Συντάξεων Δημοσίου Τομέα του e-ΕΦΚΑ, με την οποία απορρίφθηκε η από ...2020 αίτησή του για κανονισμό σύνταξης, με το ειδικό καθεστώς των δημοσίων υπαλλήλων κατά τις διατάξεις των νόμων 3163/1955 και 4277/1962, ως πατέρας ανηλίκου τέκνου με θεμελίωση εικοσιπενταετίας το έτος 2010, καταβληθείσας από την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως συνταξιοδότησης, ήτοι από ...2020.

2. Παραδεκτώως η ένδικη έφεση στρέφεται και κατά του Ελληνικού Δημοσίου, δεδομένου ότι σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 112 παρ. 2 του ν. 4700/2020 (Α' 127) επί εφέσεων κατά απορριπτικών συνταξιοδοτικών πράξεων νομιμοποιούνται πάντοτε παθητικά τελούντες σε σχέση αναγκαστικής ομοδικίας, αφενός το Ελληνικό Δημόσιο ως εκ του Συντάγματος εγγυητής του ειδικού συνταξιοδοτικού καθεστώτος των δημοσίων λειτουργών, υπαλλήλων και στρατιωτικών για την καταβολή των συντάξεών τους και αφετέρου το νομικό πρόσωπο το οποίο εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη, όπως εν προκειμένω ο e-ΕΦΚΑ (βλ. ΕλΣυν Ολ. 2020/2020).

3. Το άρθρο 1 του ν. 3163/1955 «Περί συνταξιοδότησεως του προσωπικού του Ιδρύματος των Κοινωνικών Ασφαλίσεων» (Α' 71) ορίζει ότι «Οι τακτικοί υπάλληλοι του ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων και τα μέλη οικογένειάς των δικαιούνται συντάξεως εξ αυτού, εφαρμοζομένων αναλόγως πασών των εκάστοτε ισχυουσών διατάξεων περί απονομής συντάξεως εις τους δημοσίους πολιτικούς υπαλλήλους, πλην καθ' όσον άλλως ορίζεται δια του παρόντος νόμου». Περαιτέρω, το ν.δ. 4277/1962 «Περί συνταξιοδότησεως των ιατρών του Ι.Κ.Α. και ετέρων τινών κατηγοριών εργαζομένων» (Α' 191) ορίζει στην παρ. 1 του άρθρου 11 ότι «Αι διατάξεις του Ν.3163/1955 “περί συνταξιοδότησεως του Προσωπικού του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων” έχουσιν εφαρμογήν και επί του τακτικού προσωπικού των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής αρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας, ως και του αυτού προσωπικού των Ν.Π.Δ.Δ. αρμοδιότητος του Υπουργείου Κοινωνικής Πρόνοιας του ησφαλισμένου παρά τω Κλάδω Συντάξεων του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, πλην καθ' όσον άλλως ορίζεται δια του παρόντος (...)», στην παρ.6 (όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 4 του ν.δ.4579/1966, Α' 234), του ίδιου άρθρου ότι «Οι εκ του διεπόμενου υπό των διατάξεων του νόμου 3163/1955 προσωπικού, ως και του προσωπικού περί ου η παρ.1 του παρόντος άρθρου, εξερχόμενοι της υπηρεσίας δικαιούνται όπως κατά

την έξοδόν των εκ της υπηρεσίας επιλέξουν αντί της εφαρμογής των διατάξεων του παρόντος νόμου, την εφαρμογή των τοιούτων των ισχυουσών κατά την έξοδον δια τους ησφαλισμένους του κλάδου συντάξεων της νομοθεσίας του ΙΚΑ εφ' όσον πληρούν τας απαιτούμενας υπό ταύτης νομίμους προϋποθέσεις (...)» και στην παρ. 1 του άρθρου 12 ότι «1. Αι διατάξεις του Ν. 3163/1955 έχουν εφαρμογή από της ισχύος αυτού και επί του τακτικού προσωπικού του Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας, εξομοιούμενου τούτου προς το προσωπικόν του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων». Εξάλλου, το άρθρο 1 του ν.δ. 212 της 12/14.6.1969 «Περί οργανώσεως και Διοικήσεως του Οργανισμού Απασχολήσεως Εργατικού Δυναμικού» (Α' 112) ορίζει ότι «1. Ο δυνάμει του Ν.Δ. 2961/1954 "περί συστάσεως Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας", συσταθείς Οργανισμός Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας, μετονομάζεται εις "Οργανισμόν Απασχολήσεως Εργατικού Δυναμικού (Ο.Α.Ε.Δ.)". Ο Οργανισμός Απασχολήσεως Εργατικού Δυναμικού, αποκαλούμενος εν τοις επομένοις του παρόντος Ν. Δ/τος, χάριν συντομίας, Οργανισμός, αποτελεί Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, εδρεύον εν Αθήναις και τελούν υπό την εποπτείαν του Υπουργού Εργασίας».

4. Από το συνδυασμό των προπαρατεθεισών διατάξεων συνάγεται ότι το προσωπικό που διέπεται από τις διατάξεις του ν. 3163/1955, είτε ευθέως είτε με βάση ειδική διάταξη - όπως ο Οργανισμός Απασχολήσεως Εργατικού Δυναμικού (ΟΑΕΔ), που αποτελεί νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου εποπτευόμενο από τον Υπουργό Εργασίας δικαιούται να επιλέξει κατά την έξοδό του από την υπηρεσία την συνταξιοδότησή του σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου 3163/1955, εφαρμοζομένων στην περίπτωση αυτή των διατάξεων περί απονομής σύνταξης στους δημοσίους υπαλλήλους (πρβλ. ΕλΣυν Τρίτο Τμ. 1024/1021, πρώην ΙΙ Τμ. 167/2012).

5. Στο άρθρο 4 παρ. 1 του ισχύοντος Συντάγματος, σύμφωνα με το οποίο «οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου», καθιερώνεται όχι μόνο η ισότητα των Ελλήνων ενώπιον του νόμου, αλλά και η ίση μεταχείριση αυτών εκ μέρους του νομοθέτη. Επομένως, όταν ο κοινός νομοθέτης ρυθμίζει ουσιαδώς όμοια πράγματα, σχέσεις ή καταστάσεις και κατηγορίες προσώπων, υποχρεούται να μη μεταχειρίζεται τις περιπτώσεις αυτές κατά τρόπο ανόμοιο, εισάγοντας εξαιρέσεις και κάνοντας διακρίσεις, εκτός εάν η διαφορετική μεταχείρισή τους δεν είναι αυθαίρετη, αλλά επιβάλλεται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος, η συνδρομή των οποίων υπόκειται, κατά το άρθρο 93 παρ. 4 του Συντάγματος, στον έλεγχο των δικαστηρίων. Περαιτέρω, με την παράγραφο 2 του άρθρου 4 του Συντάγματος, σύμφωνα με την οποία «οι Έλληνες και οι Ελληνίδες έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις» και η οποία αποτελεί ειδικότερη εκδήλωση της κατά την παρ. 1 του ίδιου άρθρου γενικής αρχής της ισότητας στον τομέα της κοινωνικής θέσης και της νομικής αντιμετώπισης των σχέσεων των δύο φύλων, αφενός μεν απαγορεύεται η δημιουργία άνισων καταστάσεων και η διαφοροποίηση του περιεχομένου των επί μέρους δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των πολιτών, τόσο μεταξύ τους, όσο και έναντι της πολιτείας, βάσει της διαφοράς του φύλου, αφετέρου δε επιβάλλεται η παροχή ίσων δυνατοτήτων και ευκαιριών

και στα δύο φύλα για την ανάπτυξη της προσωπικότητάς τους και την ελεύθερη συμμετοχή τους στην κοινωνική, οικονομική, πολιτική και πολιτιστική ζωή του τόπου (βλ. άρθρο 5 παρ. 1 του Συντάγματος). Εξάλλου, κατά την παράγραφο 2 του άρθρου 116 του ισχύοντος αναθεωρημένου Συντάγματος δεν αποτελεί διάκριση λόγω φύλου η λήψη θετικών μέτρων για την προώθηση της ισότητας μεταξύ ανδρών και γυναικών, ενώ το Κράτος υποχρεούται να μεριμνά για την άρση των ανισοτήτων που υφίστανται στην πράξη, ιδίως σε βάρος των γυναικών. Από αυτά παρέπεται ότι κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η ευνοϊκότερη μεταχείριση της γυναίκας, εφόσον όμως τούτο επιβάλλεται από λόγους που ανάγονται είτε στην ανάγκη μεγαλύτερης προστασίας της, ιδίως σε θέματα μητρότητας, γάμου και οικογένειας (βλ. άρθρο 21 παρ. 1 του Συντάγματος), είτε σε καθαρά βιολογικές διαφορές που επιβάλλουν τη λήψη ιδιαίτερων μέτρων ή τη διάφορη μεταχείριση ενόψει του αντικειμένου της ρυθμιζόμενης σχέσης, πάντοτε όμως εντός των ακραίων ορίων, πέρα από τα οποία η σχετική ρύθμιση αντίκειται στο κοινό περί δικαίου αίσθημα, είτε στην ανάπτυξη της ισότιμης συμμετοχής της στην κοινωνική, οικονομική και δημόσια ζωή. Τέλος, αν θεσπιστεί με νόμο δικαιολογημένη ειδική ρύθμιση για ορισμένη κατηγορία προσώπων και αποκλειστεί από τη ρύθμιση αυτή, κατ' αδικαιολόγητη δυσμενή διάκριση, άλλη κατηγορία προσώπων, ως προς την οποία συντρέχει ο ίδιος λόγος που δικαιολογεί την ειδική αυτή μεταχείριση ή αν δεν υφίστανται ουσιώδεις μεταξύ των δύο κατηγοριών διαφορές, που δικαιολογούν την ευμενή υπέρ της μίας εξ αυτών μεταχείριση, η διάταξη αυτή είναι, κατά το μέρος που εισάγει τη δυσμενή αυτή διάκριση, ανίσχυρη ως αντισυνταγματική. Προς αποκατάσταση δε της συνταγματικής αρχής της ισότητας, πρέπει να εφαρμοστεί και για εκείνους, σε βάρος των οποίων έγινε η δυσμενής διάκριση, η διάταξη που ισχύει για την κατηγορία υπέρ της οποίας θεσπίστηκε η ευνοϊκή ρύθμιση (βλ. Ελ. Συν. Ολ. 743/2018, 1268/2018, 317/2020). Και τούτο διότι, εάν τα δικαστήρια περιορίζονταν να κηρύξουν μόνο την αντισυνταγματικότητα της διάταξης που εισάγει τη δυσμενή διάκριση χωρίς να μπορούν να επεκτείνουν τη ρύθμιση και υπέρ εκείνων που υπέστησαν τη διάκριση αυτή, θα παρέμενε η αντισυνταγματική ανισότητα και θα καθίσταντο άνευ ουσιαστικού περιεχομένου η αιτούμενη δικαστική προστασία.

6. Η ομοιόμορφη δε μεταχείριση των δύο φύλων στα ειδικότερα ζητήματα των προϋποθέσεων θεμελίωσης συνταξιοδοτικού δικαιώματος και του υπολογισμού της συνολικής πραγματικής συντάξιμης υπηρεσίας, βάσει της οποίας κανονίζεται η σύνταξη, επιβάλλεται στον εθνικό νομοθέτη και από τις υπερνομοθετικής ισχύος διατάξεις του ενωσιακού δικαίου (βλ. άρθρο 141 της Συνθήκης του Άμστερνταμ και ήδη άρθρο 157 στην ενοποιημένη απόδοση της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης). Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων αυτών, κάθε κράτος μέλος υποχρεούται να εξασφαλίζει την εφαρμογή της αρχής της ισότητας στις αμοιβές ανδρών και γυναικών για όμοια εργασία ή για εργασία ίσης αξίας, εμπίπτει δε στο πεδίο εφαρμογής τους και το συνταξιοδοτικό σύστημα που θεσπίζεται με τον Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, δοθέντος ότι η σύνταξη που χορηγείται κατά τις διατάξεις του Κώδικα αυτού είναι «αμοιβή», κατά την έννοια των προαναφερόμενων άρθρων (απόφ. ΔΕΚ C-559/07,

σκ. 40-60). Επομένως, η απαγόρευση κάθε διάκρισης μεταξύ ανδρών και γυναικών καταλαμβάνει και τον καθορισμό διαφορετικών προϋποθέσεων περί ηλικίας ή διαφορετικών κανόνων περί ελάχιστης προαπαιτούμενης υπηρεσίας -αναλόγως του φύλου- για τη χορήγηση συντάξεων σε δημοσίους πολιτικούς ή στρατιωτικούς υπαλλήλους που τελούν σε απολύτως όμοιες ή παρόμοιες καταστάσεις. Πάντως, κατά την παρ. 4 του ίδιου ως άνω άρθρου, η αρχή της ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών στην εργασία και τις αμοιβές δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να διατηρήσουν ή να θεσπίσουν θετικά μέτρα για το φύλο που βρίσκεται σε λιγότερο ευνοϊκή κατάσταση, αρκεί αυτά να αποβλέπουν στο να το διευκολύνουν να συνεχίσει την επαγγελματική του δραστηριότητα ή στο να αντισταθμίσουν τα μειονεκτήματα που αντιμετωπίζει στην επαγγελματική του σταδιοδρομία (βλ. απόφ. ΔΕΚ C-173/13, της 17.4.2014) και όχι στο να θέτουν ευνοϊκότερες προϋποθέσεις (σε σχέση με τις ισχύουσες για τους άνδρες υπαλλήλους) όσον αφορά το όριο ηλικίας συνταξιοδότησης και την ελάχιστη προαπαιτούμενη υπηρεσία (βλ. και άρθρο 3 της Οδηγίας 2006/54/EK, σε συνδυασμό με το άρθρο 19 του ν. 3896/2010, Α' 207). Στο πλαίσιο αυτό, αν η εθνική νομοθεσία, και εν προκειμένω ο Κώδικας Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, μεταχειρίζεται δυσμενώς το ένα φύλο έναντι του άλλου και για όσο χρονικό διάστημα διατηρείται η δυσμενής αυτή μεταχείριση, η ανωτέρω διάταξη επιβάλλει, προς αποκατάσταση της ίσης μεταχείρισης, την επέκταση και στην κατηγορία που βρίσκεται σε μειονεκτική θέση των πλεονεκτημάτων που απολαύει η άλλη κατηγορία (απόφ. ΔΕΚ C-559/07, της 26ης Μαρτίου 2009, Επιτροπή κατά Ελληνικής Δημοκρατίας).

7. Ο Κώδικας Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ. 169/2007, Α' 210) - εφεξής Συνταξιοδοτικός Κώδικας - ορίζει στο άρθρο 1 ότι «1. Ο τακτικός δημόσιος υπάλληλος που λαμβάνει κάθε μήνα μισθό από το Δημόσιο Ταμείο ή από άλλους ειδικούς πόρους δικαιούται σε ισόβια σύνταξη από το Δημόσιο Ταμείο: α) Αν απομακρυνθεί με οποιονδήποτε τρόπο από την υπηρεσία και έχει εικοσιπενταετή πλήρη πραγματική συντάξιμη υπηρεσία (...). Περαιτέρω, η παρ. 1 του άρθρου 56 του ίδιου ως άνω Κώδικα (άρθρο 2 του ν. 1986/1991, όπως αντικαταστάθηκε με τα άρθρα 19 παρ. 3 του ν. 2084/1992 και 4 παρ. 3 του ν. 2227/1994), όπως ίσχυε πριν από την τροποποίησή της, από 1.1.2011, με το άρθρο 6 παρ. 2 β' του ν. 3865/2010 (Α' 120/21.7.2010), όριζε ότι «1. Για την καταβολή της σύνταξης των υπαλλήλων, που υπάγονται στην συνταξιοδοτική προστασία του Δημοσίου, θεσπίζεται ηλικία συνταξιοδότησης, η οποία ορίζεται ως εξής: α) (...) β) Για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης από 1ης Ιανουαρίου 1998 και μετά, καθώς και για όσους προσλήφθηκαν για πρώτη φορά στο Δημόσιο από 1ης Ιανουαρίου 1983 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1992, το πεντηκοστό (50ο) έτος της ηλικίας συμπληρωμένο, για μητέρες που έχουν ανήλικα (...) παιδιά, (...) το πεντηκοστό όγδοο (58ο) έτος συμπληρωμένο για τις λοιπές γυναίκες και το εξηκοστό (60ο) έτος της ηλικίας συμπληρωμένο προκειμένου για τους άνδρες. Το κατά το προηγούμενο εδάφιο πεντηκοστό όγδοο (58ο) έτος ηλικίας των γυναικών και το εξηκοστό (60ο) έτος ηλικίας των ανδρών αυξάνεται από 1ης Ιανουαρίου 1998 και μετά κατά ένα εξάμηνο για κάθε ημερολογιακό έτος μέχρι τη συμπλήρωση του εξηκοστού (60ου) έτους για τις γυναίκες και του εξηκοστού πέμπτου (65ου) έτους

για τους άνδρες, ο δε υπάλληλος θα ακολουθεί το όριο ηλικίας, που ισχύει κατά το χρόνο, που θεμελιώνει το δικαίωμα σύνταξης. (...) 2. α. Η καταβολή της σύνταξης των πολιτικών υπαλλήλων της προηγούμενης παραγράφου, οι οποίοι αποχωρούν από την υπηρεσία λόγω παραίτησης ή για άλλους λόγους πριν από τη συμπλήρωση της ηλικίας συνταξιοδότησης, αναστέλλεται μέχρι τη συμπλήρωση της ηλικίας αυτής. (...)).».

8. Ακολούθως με τις διατάξεις του άρθρου 6 παράγραφοι 1 έως 9 του ν. 3865/2010 (Α' 120) τροποποιήθηκαν από 1.1.2011, μεταξύ άλλων, οι παράγραφοι 1 και 2 του άρθρου 56 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, με σκοπό να επιτευχθεί σταδιακά η εξίσωση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης και του χρόνου υπηρεσίας για τη θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος μεταξύ ανδρών και γυναικών. Η ανωτέρω νομοθετική μεταβολή έγινε, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική έκθεση του νόμου επί του ως άνω άρθρου, ενόψει αφενός μεν της απόφασης του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων επί της υπόθεσης C-559/07, με την οποία κρίθηκε ότι οι ως άνω διατάξεις που ορίζουν διαφορετική συνταξιοδοτική μεταχείριση μεταξύ των ανδρών και γυναικών ως προς την ηλικία συνταξιοδότησης και την ελάχιστη προαπαιτούμενη υπηρεσία θεμελίωσης συνταξιοδοτικού δικαιώματος αντιβαίνουν στα οριζόμενα στο άρθρο 141 ΕΚ, παραβιάζοντας την αρχή της ισότητας ως προς την καταβολή αμοιβής, αφετέρου δε της από 29.1.2010 προειδοποιητικής επιστολής της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, με την οποία επιφυλασσόταν του δικαιώματός της να προσφύγει στο Δ.Ε.Κ. για την επιβολή προστίμου λόγω της μη έγκαιρης συμμόρφωσης της Ελλάδας με το διατακτικό της ανωτέρω απόφασης. Ειδικότερα, η διάταξη της περ. β' της παρ. 1 του άρθρου 56 του π.δ. 169/2007 αντικαταστάθηκε, από 1.1.2011, ως ακολούθως «1. Για την καταβολή της σύνταξης των υπαλλήλων, που υπάγονται στην συνταξιοδοτική προστασία του Δημοσίου, θεσπίζεται ηλικία συνταξιοδότησης, η οποία ορίζεται ως εξής: α. (...) "β) Για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης από 1ης Ιανουαρίου 1998 και μετά, καθώς και για όσους προσλήφθηκαν για πρώτη φορά στο Δημόσιο από 1ης Ιανουαρίου 1983 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1992: βα) Το πεντηκοστό δεύτερο (52ο) έτος της ηλικίας τους συμπληρωμένο για όσους έχουν ανήλικα παιδιά, το οποίο αυξάνεται στο πεντηκοστό πέμπτο (55ο) έτος από 1ης Ιανουαρίου 2012 και στο εξηκοστό πέμπτο (65ο) έτος από 1ης Ιανουαρίου 2013 και μετά. (...)). Περαιτέρω, η παράγραφος 11 του ως άνω άρθρου 6 του ν. 3865/2010 ορίζει ότι «Οι διατάξεις των παραγράφων 1 έως και 9 του άρθρου αυτού δεν έχουν εφαρμογή για όσα από τα πρόσωπα που αναφέρονται σε αυτές θα έχουν θεμελιώσει δικαίωμα σύνταξης μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2010, σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις της συνταξιοδοτικής νομοθεσίας του Δημοσίου, όπως αυτές ισχύουν κατά την ημερομηνία δημοσίευσης του νόμου αυτού (...). Για τα πρόσωπα αυτά εξακολουθούν να ισχύουν όσα προβλέπονται από τις αντικαθιστώμενες ή καταργούμενες διατάξεις, κατά περίπτωση, τόσο για τη θεμελίωση δικαιώματος σύνταξης όσο και για τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης, καθώς και για τον τρόπο υπολογισμού της σύνταξής τους. (...)).».

9. Με τις προπαρατεθείσες διατάξεις του άρθρου 56 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, όπως αυτές ίσχυαν πριν από την αντικατάστασή τους - από 1.1.2011 - με

το ν. 3865/2010 και εξακολουθούν να διέπουν, κατά τη ρητή πρόβλεψη της παραγράφου 11 του άρθρου 6 του νόμου αυτού, το συνταξιοδοτικό καθεστώς όσων είχαν ήδη θεμελιώσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα μέχρι την 31η.12.2010 (με τη συμπλήρωση 25 ετών συντάξιμης υπηρεσίας, βλ. άρθρο 1 του ίδιου ως άνω Κώδικα), θεσπίζεται για τους άνδρες υπαλλήλους, που θεμελιώνουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα από 1ης Ιανουαρίου 1998 και, σε κάθε περίπτωση, μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2010, ως ηλικία συνταξιοδότησης το 60^ο έτος της ηλικίας τους, αυξανόμενο από την ημερομηνία αυτή και μετά κατά ένα εξάμηνο για κάθε ημερολογιακό έτος μέχρι τη συμπλήρωση του 65^{ου} έτους της ηλικίας τους. Αντίθετα, για τις γυναίκες υπαλλήλους ο συνταξιοδοτικός νομοθέτης επιφυλάσσει ευνοϊκότερη μεταχείριση. Ειδικότερα, για μεν τις μητέρες υπαλλήλους που έχουν ανήλικα τέκνα θέτει ως όριο ηλικίας το 50^ο έτος της ηλικίας τους, χωρίς οποιαδήποτε προσαύξηση, για δε τις λοιπές γυναίκες το 58^ο έτος της ηλικίας τους, αυξανόμενο από 1ης Ιανουαρίου 1998, κατά τα ανωτέρω, μέχρι τη συμπλήρωση του 60^{ου} έτους της ηλικίας τους. Η διαφορετική αυτή συνταξιοδοτική μεταχείριση μεταξύ ανδρών και γυναικών και, μάλιστα, τόσο αυτών που τελούν σε ειδικές συνθήκες (μητέρες με ανήλικα παιδιά), όσο και των λοιπών που δεν τελούν σε τέτοιες συνθήκες συνιστά δυσμενή διάκριση των πρώτων έναντι των δευτέρων με μόνο κριτήριο το φύλο τους, που δεν δικαιολογείται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος ή από λόγους που ανάγονται στην ανάγκη μεγαλύτερης προστασίας των γυναικών σε θέματα μητρότητας, γάμου και οικογένειας ή σε καθαρά βιολογικές διαφορές που επιβάλλουν τη λήψη ιδιαίτερων μέτρων υπέρ αυτών. Και τούτο, διότι κατά το μέρος που με τις συνταξιοδοτικές αυτές ρυθμίσεις σκοπείται η προστασία της οικογένειας και των παιδιών, δεν επιτρέπεται η διαφορετική μεταχείριση των δύο φύλων, δοθέντος ότι και οι δύο γονείς έχουν, δεδομένων των σύγχρονων κοινωνικών συνθηκών, τις ίδιες υποχρεώσεις και τα ίδια βάρη στο πλαίσιο της προστασίας και ανατροφής των τέκνων τους (λαμβάνομένου μάλιστα υπόψη ότι στην ως άνω διάταξη δεν προσδιορίζεται η ηλικία των τέκνων), καθώς και της λειτουργίας και της ενότητας της οικογένειας. Η θέσπιση, άλλωστε, διαφορετικής ηλικίας συνταξιοδότησης, με βάση το φύλο, ούτε από καθαρά βιολογικές διαφορές μεταξύ τους δικαιολογείται, αφού δεν συναρτάται με διαφορετικό προσδόκιμο ζωής, ούτε θετικό μέτρο συνιστά για την προώθηση της ισότητας μεταξύ των δύο φύλων και την άρση τυχόν υφιστάμενων ανισοτήτων σε βάρος των γυναικών, αφού, με τον τρόπο αυτό, δεν διευκολύνονται οι γυναίκες στη συνέχιση της επαγγελματικής τους δραστηριότητας, ούτε αποκαθίστανται προβλήματα που αντιμετωπίζουν αυτές στην επαγγελματική τους σταδιοδρομία, αλλά απλώς τίθενται σε ευνοϊκότερη θέση έναντι του άλλου φύλου με το να μπορούν να συνταξιοδοτηθούν σε μικρότερη ηλικία σε σχέση με τους άνδρες.

10. Η διαφορετική συνταξιοδοτική μεταχείριση μεταξύ ανδρών και γυναικών ως προς την ηλικία συνταξιοδότησής τους αντίκειται επίσης και στην αρχή της ισότητας αμοιβών, η οποία κατοχυρώνεται διαχρονικά στο ενωσιακό δίκαιο (βλ. άρθρο 141 παρ. 2 της Συνθήκης του Άμστερνταμ και ήδη άρθρο 157 παρ. 2 ΣΛΕΕ) και απαγορεύει διακρίσεις λόγω φύλου για τα πρόσωπα τα οποία

εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της, μεταξύ των οποίων και οι συνταξιοδοτούμενοι κατά το σύστημα του Συνταξιοδοτικού Κώδικα (βλ. ανωτέρω σκέψεις 3 και 4). Εξάλλου, ο καθορισμός διαφορετικών ηλικιακών ορίων ως προς τη συνταξιοδότηση ανδρών και γυναικών δεν δύναται να θεωρηθεί ως επιτρεπόμενο θετικό μέτρο κατά την παράγραφο 4 του ίδιου ως άνω άρθρου (βλ. άρθρο 141 της Συνθήκης του Άμστερνταμ και ήδη άρθρο 157 ΣΛΕΕ, βλ. και άρθρο 3 της Οδηγίας 2006/54/EK), καθόσον ως τέτοιο, υπό τις κρατούσες πλέον κοινωνικές συνθήκες, μπορεί να θεωρηθεί μόνο εκείνο που εξασφαλίζει την ισότιμη συμμετοχή των γυναικών στην κοινωνική και οικονομική ζωή, ενισχύει και διευκολύνει την επαγγελματική δραστηριότητα των γυναικών ή αντισταθμίζει μειονεκτήματα που αντιμετωπίζουν στην επαγγελματική τους σταδιοδρομία.

11. Εφόσον δε, όπως προαναφέρθηκε, η ως άνω συνταξιοδοτική διάταξη, με την οποία θεσπίζεται μικρότερο όριο ηλικίας για τη συνταξιοδότηση των γυναικών, εισάγει διάκριση εις βάρος των ανδρών χωρίς να υφίστανται αποχρώντες λόγοι, που να τη δικαιολογούν, αυτή είναι ανίσχυρη ως αντίθετη στην αρχή της ισότητας, η οποία κατοχυρώνεται τόσο στο Σύνταγμα, όσο και στις προαναφερόμενες διατάξεις του ενωσιακού δικαίου. Ως εκ τούτου, προς αποκατάσταση της ίσης μεταχείρισης των δύο φύλων, για όσο χρονικό διάστημα διατηρείται σε ισχύ η δυσμενής αυτή διάκριση σε βάρος των ανδρών (ήτοι για όσους έχουν θεμελιώσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα μέχρι 31.12.2010, καθόσον από 1.1.2011 τα ηλικιακά όρια συνταξιοδότησης ανδρών και γυναικών εξισώθηκαν), πρέπει να επεκταθεί και στους άνδρες υπαλλήλους η ευνοϊκότερη ρύθμιση που ισχύει για τις γυναίκες (βλ. απόφ. ΔΕΚ C-559/07, της 26ης Μαρτίου 2009, Επιτροπή Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας σκ. 26, ΕλΣυν. Ολ. 1807/2014, 743, 1268/2018, 317, 319, 322/2020, πρώην Π Τμ. 790/2016, 2182/2017, 500/2019, 1001/2020, 115/2021, Τρ. Τμ. 824/2021, 1682/2022, 1391/2023).

12. Ήδη το άρθρο 116 του ν. 4700/2020 «Ενιαίο κείμενο Δικονομίας για το Ελεγκτικό Συνέδριο, ολοκληρωμένο νομοθετικό πλαίσιο για τον προσυμβατικό έλεγχο, τροποποιήσεις στον Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, διατάξεις για την αποτελεσματική απονομή της δικαιοσύνης και άλλες διατάξεις» ορίζει ότι «1. Το Δικαστήριο ελέγχει την προσβαλλόμενη πράξη ή παράλειψη κατά τον νόμο και την ουσία, μέσα στα όρια της έφεσης και των πρόσθετων λόγων. Κατ' εξαίρεση, ο κατά τον νόμο έλεγχος της προσβαλλόμενης πράξης ή παράλειψης χωρεί και αυτεπαγγέλτως, εκτεινόμενος στο σύνολό της, προκειμένου να διακριβωθεί αν: (α) συντρέχουν οι λόγοι των περ. α' και γ' της παρ. 3, ή (β) η πράξη δεν έχει νόμιμο έρεισμα, ή (γ) υπάρχει παραβίαση δεδικασμένου. 2. Αν η έφεση στρέφεται κατά ρητής πράξης, το Δικαστήριο κατά την επίλυση της διαφοράς είτε δέχεται την έφεση εν όλω ή εν μέρει και ακυρώνει ολικώς ή μερικώς την πράξη ή την μεταρρυθμίζει, είτε απορρίπτει την έφεση. 3. Το Δικαστήριο ακυρώνει την πράξη και αναπέμπει την υπόθεση στη διοίκηση για να ενεργήσει τα νόμιμα αν: (α) η πράξη έχει εκδοθεί από αναρμόδιο όργανο, ή (β) το συλλογικό όργανο που εξέδωσε την πράξη δεν έχει νόμιμη συγκρότηση ή σύνθεση, ή (γ) συντρέχει παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας, ο οποίος έχει ταχθεί για

την έκδοση της πράξης, ή (δ) η διοίκηση δεν έχει ασκήσει τη διακριτική της εξουσία. 4. Αν η έφεση στρέφεται κατά παράλειψης οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας, το Δικαστήριο κατά την επίλυση της διαφοράς, είτε ακυρώνει ολικώς ή μερικώς την παράλειψη και αναπέμπει την υπόθεση στη διοίκηση για να προβεί στην οφειλόμενη ενέργεια, είτε απορρίπτει την έφεση. 5. Με την απόφασή του το Δικαστήριο δεν δύναται να καταστήσει χειρότερη τη θέση του εκκαλούντος». Κατά την έννοια των τελευταίων αυτών διατάξεων, όταν προσβάλλεται με έφεση, ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου, παράλειψη των αρμόδιων συνταξιοδοτικών οργάνων της διοίκησης να ενεργήσουν νομίμως προς κανονισμό σύνταξης, το Δικαστήριο, δεχόμενο την έφεση, ακυρώνει την προσβαλλόμενη παράλειψη και αναπέμπει την υπόθεση στην αρμόδια διεύθυνση, προκειμένου αυτή να προβεί στις νόμιμες ενέργειες, σύμφωνα με όσα κρίθηκαν με τη σχετική απόφαση. Ειδικότερα, αν για τον κανονισμό ή την αύξηση ήδη κανονισθείσας σύνταξης απαιτείται η συνδρομή και άλλων προϋποθέσεων, οι οποίες δεν εξετάστηκαν από τη διοίκηση, τότε το Δικαστήριο οφείλει να ακυρώσει την προσβαλλόμενη πράξη και να αναπέμψει την υπόθεση στη διοίκηση για να εξετάσει σε πρώτο βαθμό τη συνδρομή ή μη και των μη εξετασθεισών προϋποθέσεων κανονισμού ή αύξησης της σύνταξης. Σε αντίθετη περίπτωση, το Δικαστήριο θα υποκαθιστούσε τη διοίκηση στο έργο της (ΕλΣυν Ολ. 116 – 119/2001, 1444/2001, πρώην ΙΙ Τμ. 790/2016, 590/2017, Τρ. Τμ. 824/2021, 316/2024).

13. Στην υπό κρίση υπόθεση από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα εξής: Ο εκκαλών γεννήθηκε στις ...1962 και είναι πατέρας ενός τέκνου που γεννήθηκε στις ..1992 (βλ. το από ... πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης του Δήμου ...). Όπως προκύπτει από το ...2020 πιστοποιητικό υπηρεσιακών μεταβολών της Προϊσταμένης Διεύθυνσης Διοικητικού του ΟΑΕΔ, ο ίδιος υπηρέτησε, στον Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας (Ο.Ε.Κ.) από ...1986 έως ...1988 αρχικώς με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου με την ειδικότητα του φύλακα, στη συνέχεια δε από ...1988 με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου ενώ με την ...1994 απόφαση του Προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου του Ο.Ε.Κ. που εγκρίθηκε με την ...1995 απόφαση του Υπουργού Εργασίας (τ. ΝΠΔΔ ...1995) διορίστηκε σε συσταθείσα οργανική θέση τακτικού προσωπικού του Ο.Ε.Κ., κλάδου ΔΕ Διοικητικού-Λογιστικού. Κατόπιν της .../2012 απόφασης του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης (τ. Β' ...2012), με την οποία διαπιστώθηκε η μεταφορά όλων των υπαλλήλων από τον καταργηθέντα με τον ν. 4046/2012 Ο.Ε.Κ. στον ΟΑΕΔ με την ίδια σχέση εργασίας σε συσταθείσα προσωποπαγή θέση της ίδιας κατηγορίας και κλάδου και με τον ίδιο βαθμό και μισθολογικό κλιμάκιο που κατείχαν στις 14.2.2012, ο εκκαλών τοποθετήθηκε στον εν λόγω Οργανισμό με την ...2012 απόφαση του Διοικητή του ΟΑΕΔ. Εν τέλει η υπαλληλική σχέση του εκκαλούντος λύθηκε αυτοδικαίως από ...2020, με την ...2020 πράξη του Διοικητή του ΟΑΕΔ, μετά από υποβολή της δεύτερης αίτησης παραίτησής του. Με την ...2020 αίτησή του ο εκκαλών ζήτησε από ...2020 τον κανονισμό σύνταξης βάσει του ν. 3163/1955 και του ν.δ. 4277/1962 ως πατέρας ανηλικού τέκνου, με θεμελίωση εικοσιπενταετίας το έτος 2010, κατόπιν συνυπολογισμού με εξαγορά χρόνου στρατιωτικής θητείας

και πλασματικού χρόνου παιδιών κατ' επεκτατική εφαρμογή των ευνοϊκότερων, ως προς το όριο ηλικίας συνταξιοδότησης, διατάξεων του άρθρου 56 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα που ισχύουν για τις μητέρες ανηλίκων τέκνων υπαλλήλους. Η εν λόγω αίτηση απορρίφθηκε με την .../2021 και ήδη προσβαλλόμενη πράξη της Β' Διεύθυνσης Συντάξεων Δημοσίου Τομέα του ΕΦΚΑ. Ως αιτιολογία απόρριψης στην ίδια πράξη αναφέρεται ότι αν και ο εκκαλών «θεμελιώνει δικαίωμα σύνταξης με τη συμπλήρωση 25 ετών πραγματικής συντάξιμης υπηρεσίας έως ...2010, με την προϋπόθεση αναγνώρισης με εξαγορά χρόνου στρατού και πλασματικού χρόνου παιδιών, όσος απαιτείται» δεν δύναται να συνταξιοδοτηθεί ως πατέρας ανηλίκου τέκνου, καθόσον κατά τις διατάξεις των παρ. 1 έως 11 του άρθρου 6 του ν. 3865/2010 η δυνατότητα συνταξιοδότησης στην εν λόγω κατηγορία δόθηκε μόνον από 1.1.2011 και εφεξής, ενώ για όσους έχουν θεμελιώσει δικαίωμα σύνταξης μέχρι 31.12.2010 εξακολουθούν να εφαρμόζονται οι προϊσχύουσες διατάξεις του ν. 3865/2010. Σε κάθε περίπτωση, κατά την ίδια πράξη, οι σχετικές αποφάσεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με τις οποίες κρίθηκαν τα αντίθετα αναπτύσσουν έννομες συνέπειες μόνο μεταξύ των διαδίκων και δεν δεσμεύουν για γενική εφαρμογή τις Διευθύνσεις Συντάξεων.

14. Με την κρινόμενη έφεση και το παραδεκτώως κατατεθέν υπόμνημα, ο εκκαλών ζητεί την ακύρωση της προαναφερθείσας πράξης, επιδιώκοντας κατ' εκτίμηση του περιεχομένου του δικογράφου, να γίνει δεκτή η αίτηση για κανονισμό σε αυτόν σύνταξης. Προβάλλει δε ότι η διάταξη του άρθρου 56 παρ. 1 περ. β' του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, όπως ίσχυε πριν την αντικατάστασή της (από 1.1.2011) με το άρθρο 6 παρ. 2 περ. β' του ν. 3865/2010, η οποία προβλέπει για τις μητέρες υπαλλήλους που συμπληρώνουν 25ετή συντάξιμη υπηρεσία μέχρι 31.12.2010, μικρότερο όριο ηλικίας συνταξιοδότησης (το 50^ο έτος της ηλικίας τους) έναντι των πατέρων με ανήλικα τέκνα, αντίκειται στην αρχή της ισότητας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 4 του Συντάγματος. Για τον λόγο δε αυτό, ο εκκαλών ισχυρίζεται, επικαλούμενος και το άρθρο 157 Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθώς και τα άρθρα 21 και 23 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ότι η ανωτέρω διάταξη πρέπει, προς αποκατάσταση της αρχής της ισότητας, να τύχει εφαρμογής και στην περίπτωση του. Ειδικότερα προβάλλει ότι με την προσμέτρηση του χρόνου προ του διορισμού του ως τακτικού υπαλλήλου στον ΟΕΚ (από το έτος 1986 έως 1994) και με τον συνυπολογισμό χρόνου, κατόπιν εξαγοράς, στρατιωτικής θητείας και πλασματικού παιδιών (όσου απαιτείται) στη συντάξιμη υπηρεσία του, συμπληρώνει την απαιτούμενη κατά το άρθρο 1 παρ. 1 περ. α' του Συνταξιοδοτικού Κώδικα εικοσιπενταετή συντάξιμη υπηρεσία μέχρι 31.12.2010 και, κατά συνέπεια, δικαιούται θεμελιώνοντας δικαίωμα σύνταξης έως την ημερομηνία αυτή (31.12.2010), σύνταξη ως πατέρας ανηλίκου τέκνου, με τη συμπλήρωση του 50^{ου} έτους της ηλικίας του, κατ' επεκτατική εφαρμογή για λόγους ισότητας, του άρθρου 56 παρ. 1 περ. β' του Συνταξιοδοτικού Κώδικα. Περαιτέρω ζητεί να του καταβληθούν από την ημερομηνία που υπέβαλε την αίτηση συνταξιοδότησής του (11.9.2020) τα ποσά των συντάξεων που του οφείλονται.

15. Με τα δεδομένα αυτά η απόρριψη του αιτήματος του εκκαλούντος από τη συνταξιοδοτική διοίκηση γίνεται κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και πλημμελή εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 56 παρ. 1 εδάφιο β' του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, όπως ίσχυε πριν την τροποποίησή του με το άρθρο 6 παρ. 2 β' του ν. 3865/2010, δεδομένου ότι αν και αναγνωρίζεται με την προσβαλλόμενη ότι θεμελιώνει εικοσιπενταετή συντάξιμη υπηρεσία μέχρι 31.12.2010, κατόπιν συνυπολογισμού όσου χρόνου στρατιωτικής θητείας και πλασματικού χρόνου παιδιών απαιτείται και έχει κατά την ημερομηνία αυτή ανήλικο τέκνο, εντούτοις κρίνεται ότι δεν εφαρμόζεται για τον εκκαλούντα, ο οποίος συμπληρώνει το 50^ο έτος της ηλικίας του στις ...2012, ήτοι πριν από τη δημοσίευση του ν. 4336/2015, το ηλικιακό όριο των 50 ετών για τον κανονισμό σύνταξης. Ωστόσο, παρά τα όσα περί του αντιθέτου προβάλλει ο εφεσίβλητος ε - ΕΦΚΑ (βλ. το .../2023 έγγραφο της αναπληρώτριας Προϊσταμένης της Β' Διεύθυνσης Απονομής Συντάξεων και Εφάπαξ Δημοσίου Τομέα του ε - ΕΦΚΑ) το άρθρο 56 παρ. 1 περ. β' του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, το οποίο θεσπίζει το 50^ο έτος ως όριο ηλικίας για τη συνταξιοδότηση των γυναικών υπαλλήλων με ανήλικα τέκνα, πρέπει για λόγους αποκατάστασης της ίσης μεταχείρισης των δύο φύλων, να τύχει εφαρμογής και στους άνδρες υπαλλήλους που τελούν υπό την ίδια κατάσταση, που έχουν δηλαδή ανήλικο τέκνο, εφόσον συμπληρώνουν εικοσιπενταετή συντάξιμη υπηρεσία μέχρι 31.12.2010 (βλ. σκέψεις 9 - 11 της παρούσας). Συνεπώς η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει για το λόγο αυτό, όπως βάσιμα προβάλλει ο εκκαλών να ακυρωθεί. Δεκτού δε γενομένου του λόγου η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί στη συνταξιοδοτική αρχή (βλ. σκέψη 12 της παρούσας), προκειμένου να εξετασθεί το αίτημα του εκκαλούντος για κανονισμό σύνταξης, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 56 παρ.1 περ. β' του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, όπως αυτό ίσχυε πριν την τροποποίησή του από 1.1.2011, με το άρθρο 6 παρ. 2 περ. β' του ν. 3865/2010, με τους όρους που η διάταξη αυτή προβλέπει για τις γυναίκες υπαλλήλους. Περαιτέρω, το αίτημα του εκκαλούντος να του καταβληθούν από την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεώς του (...2020) τα ποσά των συντάξεων που δικαιούται πρέπει να απορριφθεί προεχόντως ως απαράδεκτο, ως εκ του διαπλαστικού χαρακτήρα του ενδίκου βοηθήματος της έφεσης, με την οποία δύναται να υποβληθεί μόνο αίτημα ακύρωσης (εν όλω ή εν μέρει) ή μεταρρύθμισης της προσβαλλόμενης πράξης και όχι επιδίκασης χρηματικού ποσού (πρώην Π Τμ. 838, 333/2020).

16. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει η έφεση να γίνει δεκτή και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη .../2021 πράξη της Β' Διεύθυνσης Συντάξεων Δημοσίου Τομέα του ε - ΕΦΚΑ. Περαιτέρω, η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί στην εν λόγω συνταξιοδοτική αρχή που εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη (βλ. άρθρα 51, 51^Α, 53 και 100 του ν. 4387/2016, 395 παρ. 8 του ν. 4512/2018, 1 και 61 του ν. 4670/2020 και 14 Γ παρ. 2 β' και παρ. 3 β' του π.δ. 8/2019) προκειμένου να εξετασθεί το αίτημα του εκκαλούντος για κανονισμό σύνταξης, κατά τα αναφερόμενα στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας και εφόσον αυτός συμπληρώνει μέχρι 31.12.2010 εικοσιπενταετή συνολική συντάξιμη υπηρεσία να του κανονισθεί σύνταξη ως πατέρα ανηλίκου τέκνου με το ηλικιακό όριο που ίσχυε

για τις γυναίκες με ανήλικο τέκνο κατ'εφαρμογή της περ. 1 β' του άρθρου 56 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ. 169/2007), όπως ίσχυε πριν την τροποποίησή του με το άρθρο 6 παρ. 2 εδ. β' του ν. 3865/2010 (βλ. και άρθρο 6 παρ. 11 του ίδιου νόμου), πληρωτέα από την ημερομηνία υποβολής της αίτησης συνταξιοδότησης (...2020), όπως ο ίδιος αιτείται. Μετά δε την παραδοχή της έφεσης, πρέπει να διαταχθεί η επιστροφή στον εκκαλούντα του καταβληθέντος για την άσκηση της έφεσης παραβόλου (άρθρο 310 παρ. 1 του ν. 4700/2020). Κατ'εκτίμηση δε των περιστάσεων της συγκεκριμένης υπόθεσης, πρέπει να συμψηφισθούν τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων (άρθρο 314 παρ. 4 του ν. 4700/2020).

Για τους λόγους αυτούς

Δέχεται την έφεση.

Ακυρώνει την .../2021 πράξη του Α' Τμήματος Απονομής Κύριας Σύνταξης, Επικουρικής και Εφάπαξ Παροχής - ΝΠΔΔ της Β' Διεύθυνσης Συντάξεων Δημοσίου Τομέα του e-ΕΦΚΑ.

Αναπέμπει την υπόθεση στην Β' Διεύθυνση Απονομής Συντάξεων Δημοσίου Τομέα του Ηλεκτρονικού Εθνικού Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (e-ΕΦΚΑ), προκειμένου να εξετάσει το αίτημα του εκκαλούντος για κανονισμό σύνταξης και εφόσον αυτός συμπληρώνει μέχρι 31.12.2010 εικοσιπενταετή συντάξιμη υπηρεσία να κανονίσει σε αυτόν σύνταξη, πληρωτέα από ...2020, κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στο σκεπτικό της παρούσας.

Διατάσσει την επιστροφή στον εκκαλούντα του κατατεθέντος για την άσκηση της έφεσης παραβόλου.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε σε τηλεδιάσκεψη, στις 19 Σεπτεμβρίου 2024.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΣΗΜΙΝΑ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΕΛΕΝΗ ΣΚΟΡΔΑ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΝΤΩΝΙΑ ΣΑΡΛΑ

Δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του στις 19 Ιανουαρίου 2025.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΣΗΜΙΝΑ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΝΤΩΝΙΑ ΣΑΡΛΑ